

Musafirul îndelung așteptat de Cornel NISTEA

În vizitele mele în B., cred că mă duceam a doua sau a treia oară să cinez la Royal. De data aceasta era toamnă târzie, vântul spulbera frunzele de pe trotuar. Mă îmbrăcasem ceva mai gros, luasem peste costumul de postav de Anglia fulgarinul bleumarin, iar în oglinda mare din holul celebrului hotel descopeream un domn ca la 50 de ani, elegant îmbrăcat, cu cămașă albă și papion, în mână cu un baston de bambus cu ținte, pe cap cu o pălărie cu boruri largi. Mă frapase privirea ageră și mustața tăiată în coadă de rândunică de sub care răsare un zâmbet reținut. Am ridicat două degete în semn de salut și m-am auzit exclamând : All right, pe seară o voi da gata pe Magdalena după cei patru ani de tăcere.

Am prins cu oarecare precauție clanța nichelată și-am intrat în salonul inundat de lumina, cu observația: Royal nu se dezmente, e același dintotdeauna în așteptarea musafirilor fideli, aceasta măcar că eu nu mai călcasem în salonul celebrului hotel de mai bine de patru ani. Brusc am constatat că salonul, în toată imensitatea lui, era gol, în zadar continuam eu să-mi rotesc privirile peste mesele, e adevărat, pregătite în așteptarea musafirilor. M-am uitat la ceasul de pe mână ca să constat că mai erau aproape două ore până la momentul dedicat cinei. Am ezitat, neștiind ce e mai bine să fac. Eventual să mă duc la bar să comand un coniac și o cafea și să revin în salon la ora dedicată servirii mesei, când am fost întâmpinat de unul dintre chelnerii localului.

- Pofțiți, stimată domn, vă așteptăm să sosiți de câteva ore. O fi întârziat avionul ?

- Cum să vă spun, îmi cer scuze că încalc protocolul, intenționez să cinez aici, dar, uitându-mă la ceas, constat că până la ora mesei mai sunt două ore...

- Nu vă faceți griji, ne bucurăm că ați venit. Ați apucat să vă cazați sau încă nu ?

- Nu, n-am apucat să mă cazez. Știți cum e, după o călătorie lungă și obositoare omul caută un moment de relaxare și mi-am zis să intru în salon, cum s-ar fi putut altfel.

Chelnerul mi-a luat fulgarinul, bastonul și pălăria și m-a invitat să iau loc la o masă din apropiere pe care am descoperit un anunț simplu: Rezervat.

- Sperăm să vă convină masa aceasta, am reținut-o în mod expres pentru dumneavoastră. De altfel trebuie să vă mărturisesc că a fost alegerea Iulianeii, care a insistat pentru rezervarea aceasta.

- Vă mulțumesc, puteam să mă așez la fel de bine la oricare altă masă. Ce să vă spun, e All right.

- O.K., a zis chelnerul, cu ce doriți să începem ?

- Aș vrea mai întâi un coniac și-o apă carbogazoasă, mă simt pur și simplu deshidratat...

Din întâmplare mi-am întors capul spre ușa rabatabilă a bucătăriei celebrului restaurant ca să văd îngrămădite acolo nu mai puțin de șapte-opt capete de femei, dacă nu mai multe, privind spre mine curioase. Oare să le fi trezit atenția și curiozitatea ținuta mea impecabilă, apariția unui necunoscut la o oră atât de nepotrivită ? m-am întrebat.

Chelnerul mai era acolo, pe braț cu șervetul alb bine scrobit, întinzându-mi listele de meniuri ascunse între copertele vișinii cu dungi aurii ale ofertei.

- Mulțumesc, voi avea de unde alege, i-am zis, iar el s-a retras undeva spre barul de după care venise.

Constatam, totuși, că-mi era foame. Mi-am dat curând seama că venisem acolo copleșit de amintirile cu Magdalena pe când petrecusem aici mai multe zile și nopți cu ea. Aha, procedez precum criminalul ce se întoarce la locul faptei, mi-am zis. Nu se poate ! Ce se întâmplă oare cu mine ?...

Nu îndrăzneam să mă uit în listele de meniuri, ba de ce n-aș recunoaște, mi-era teamă că citindu-le voi descoperi preferințele ei de atunci și i-aș auzi vocea cu modulațiile acelea catifelate. Deodată am tresărit auzindu-mă șoptind : Să știi că va veni. Are toate motivele să vină...

Chelnerul mi-a adus coniacul și apa, a constatat că mă uitasem pe listele cu meniul marelui complex hotelier, a făcut o plecăciune și a spus :

- Suntem la dispoziția dumneavoastră. Cu ce vă mai putem servi ?...

- Mă iertați, simt după atâtea ore de drum o stare de oboseală... Mă voi drege cu un coniac și o cafea, apoi vom mai vedea.

Și din nou ciorchinele acela de capete ale femeilor de deasupra ușii rabatabile de la bucătărie. Cu ce să le fi provocat curiozitatea, m-am întrebat, trecându-mi arătătorul peste mustața tăiată sub formă de coadă de rândunică...

Revista *Discobolul* 295-296-297 - 2022

<http://www.usr-alba.ro/images/295-296-297/index.html>